

Въ истия часъ

„Защото Духъ Свети ще ви научи въ истия часъ, що трѣбва да речете.“*)

Много отъ съвременнитѣ учени, мъже и жени, иматъ криво понятие за духоветѣ. Като чуятъ думата „духъ“, изтрѣпватъ. Страшно нѣщо е за тѣхъ понятието „духъ“. Въпрѣки това, често се говори, че духътъ на този или на онзи народъ е силенъ, бодъръ. Казва се още, че даденъ човѣкъ има благъ духъ. Значи, и учени, и прости си служатъ съ тази дума. Тогава, на какво се дължи този страхъ? Казано е въ Писанието: „Начало на мъдростъта е страхъ Господенъ“. Да се страхувашъ отъ Господа, това е начало на мъдростъта, но да се страхувашъ отъ духъ, това е невежество. Ако остане въ тъмнина, човѣкъ се страхува; ако попадне на кръстопѣтъ, пакъ се страхува. Този страхъ се дължи на незнание. Страхътъ е качество на животнитѣ. Като ви срещне нѣкое животно, гледа право въ очитѣ ви, не знае, какво ще правите съ него. Животнитѣ се страхуватъ отъ хората, но и хората се страхуватъ отъ животнитѣ. Казано е, обаче: „Страхливиятъ нѣма да наследи Царството Божие.“

Плодетѣ на Духа сж: „Любовъ, радость, миръ, дълготърпение, вѣра, кротость, мъдрость, въздържание.“ Духътъ е най-високата проява на Бога. Той разкрива свѣтоветѣ, Той носи свѣтлина, Той е създалъ всичко. Доброто въ свѣта се дължи пакъ на Духа. Подъ думитѣ „свѣтълъ духъ“ разбираме сжщество, което е завършило развитието си още преди хиляди и милиони години. Свѣтлитѣ духове разбиратъ пѣтя, по който съвременнитѣ хора вървятъ, и могатъ да ги уплътватъ. Благата на физическия свѣтъ се дължатъ пакъ на свѣтлитѣ духове. Свѣтлината, отъ която се ползуваме, не е нищо друго, освенъ резултатъ отъ тѣхната интензивна ми-

*) Лука 12:12.